

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας Πιστεύουν . . .

Η εκκλησία είναι η κοινότητα των πιστών οι οποίοι ομολογούν το Χριστό ως Κύριο και Σωτήρα. Όπως ο λαός του Θεού στα χρόνια της Παλαιάς Διαθήκης, και μείς καλούμαστε να εξέλθουμε από τον κόσμο. Συνδεόμαστε για λατρεία, συναδέλφωση, μελέτη του Λόγου, τελετή της θείας κοινωνίας, προσφορά υπηρεσίας στην ανθρωπότητα και στο παγκόσμιο κήρυγμα του ευαγγελίου. Η εκκλησία αντλεί την εξουσία της από το Χριστό, ο οποίος είναι ο ενσαρκωθείς Λόγος, και από τη Γραφή η οποία είναι ο γραπτός Λόγος. Η εκκλησία είναι η οικογένεια του Θεού. Υιοθετημένη από Αυτόν σαν παιδιά Του, τα μέλη της ζουν με βάση τη νέα διαθήκη. Η εκκλησία είναι το σώμα του Χριστού, μια κοινότητα πίστης της οποίας ο Χριστός είναι η Κεφαλή. Η εκκλησία είναι η νύμφη, για την οποία ο Χριστός πέθανε για να την αγιάσει και να την καθαρίσει. Κατά τη θριαμβευτική επιστροφή Του, θα την παρουσιάσει στον εαυτό Του ως ένδοξη εκκλησία, την πιστή

**όλων των αιώνων, εξαγορασμένη με το αίμα Του, μη έχοντας κηλίδα ή ρυτίδα, αλλά άγια και άμωμη.-
Βασικές Διδαχές, 11**

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Υπερνηκημένος από οργή, ο γηραιός άνδρας κτυπάει το βράχο με το ραβδί που κρατάει. Τραβώντας το πίσω, τον ξανακτυπάει και φωνάζει: «Ακούσατε τώρα, σεις οι απειθείς, να σας εκβάλωμεν ύδωρ εκ της πέτρας;» Ένας χείμαρρος νερού αναπήδησε από το βράχο, καλύπτοντας τις ανάγκες του Ισραήλ. Αλλά, πιστώνοντας στον εαυτό του το δώρο του νερού αντί να το αποδώσει στο Βράχο, ο Μωυσής αμάρτησε. Και εξαιτίας αυτής της αμαρτίας δε θα εισερχόταν στη γη της επαγγελίας. (Αρ. κ'7-12).

Εκείνος ο Βράχος ήταν ο Χριστός, το θεμέλιο επάνω στο οποίο ο Θεός εγκατέστησε το λαό Του, και ατομικά και σαν σύνολο. Αυτή η εικόνα διατρέχει όλη τη Γραφή.

Στην τελευταία ομιλία που ο Μωυσής έκανε προς τον Ισραήλ, ίσως σκεπτόμενος αυτό το περιστατικό, χρησιμοποίησε την αλληγορία του βράχου για να απεικονίσει τη σταθερότητα και την αξιοπιστία του Θεού:

«Απόδοτε μεγαλωσύνην εις τον Θεόν ημών.

Αυτός είναι ο Βράχος, τα έργα αυτού είναι τέλεια,

Διότι πάσαι αι οδοί αυτού είναι κρίσις.

Θεός πιστός και δεν υπάρχει αδικία εν αυτώ,

Δίκαιος και ευθύς είναι αυτός.» (Δευτ. λβ'3,4).

Αιώνες αργότερα από τα χείλη του Δαβίδ σαν ηχώ ακούσθηκε το ίδιο θέμα:

«Εν τω Θεώ είναι η σωτηρία μου και η δόξα μου,

Η πέτρα της δυνάμεώς μου,

11. Η Εκκλησία

Το καταφύγιόν μου είναι εν τω Θεώ.» (Ψαλμ. ξβ'7).

Ο Ησαΐας μεταχειρίσθηκε την ίδια εικόνα για την έλευση του Μεσσία. «Θεμέλιον λίθον, λίθον εκλεκτόν, έντιμον ακρογωνιαίον, θεμέλιον ασφαλές.» (Ησ. κη'16).

Ο Πέτρος βεβαίωσε ότι ο Χριστός εκπλήρωσε αυτή την πρόρρηση, όχι ως ένας κοινός λίθος, αλλά τον παρομοιάζει ως «λίθον ζώντα, υπό μεν των ανθρώπων αποδοκιμασμένον, παρά δε τω Θεώ εκλεκτόν, έντιμον». (Α'Πέτρ. β'4). Ο Παύλος Τον αναγνωρίζει ως το μόνο ασφαλές θεμέλιο, λέγοντας: «Θεμέλιον άλλο ουδείς δύναται να θέση, παρά το τεθέν, το οποίον είναι ο Ιησούς Χριστός.» (Α'Κορ. γ'11). Αναφερόμενος στο βράχο που ο Μωυσής κτύπησε, είπε: «Πάντες το αυτό πνευματικόν ποτόν έπιον, διότι έπινον από πνευματικής πέτρας ακολουθούσης, η δε πέτρα ήτο ο Χριστός.» (Α'Κορ. ι'4).

Ο Ιησούς Χριστός ο ίδιος χρησιμοποίησε την εικόνα κατευθείαν όταν δήλωσε: «Επί ταύτης της πέτρας θέλω οικοδομήσει την εκκλησίαν μου, και πύλαι άδου δεν θέλουσιν ισχύσει κατ'αυτής.» (Ματθ. ις'18). Εγκαθίδρυσε τη χριστιανική εκκλησία επάνω στον εαυτό Του, το Ζωντανό Βράχο. Το σώμα Του θυσιάσθηκε για τις αμαρτίες του κόσμου, το κτύπημα του Βράχου. Τίποτε δεν μπορεί να ισχύσει κατά μιας εκκλησίας κτισμένης επάνω σε στερεό θεμέλιο που Αυτός προμήθευσε. Από αυτόν το Βράχο θα έρρεαν τα ιαματικά νερά για να ξεδιψάσουν τα έθνη. (Ιεζ. μζ'1-12, Ιωάν. ζ'37,38, Αποκ. κβ'1-5).

Πόσο εύθραυστη και αδύνατη ήταν η εκκλησία όταν ο Χριστός έκανε αυτή τη δήλωση! Αυτή αποτελείτο από λίγους μαθητές κουρασμένους, με τις αμφιβολίες τους, με τάση αυτοπροαγωγής, με μια χεριά γυναίκες, και το άστατο πλήθος που αποδοκίμασε το Βράχο όταν αυτός κτυπήθηκε. Όμως η εκκλησία οικοδομήθηκε όχι σε εύθραυστη ανθρωπινη σοφία και επιπόνηση, αλλά επάνω στο Βράχο των Αιώνων. Ο χρόνος θα αποκάλυπτε ότι τίποτε δε θα μπορούσε να καταστρέψει την εκκλησία Του, ή να την αποτρέψει από την αποστολή της που είναι να δοξάσει το Θεό και να οδη-

11. Η Εκκλησία

γήσει τους άνδρες και τις γυναίκες στο Σωτήρα. (Πράξεις δ'12,13,20-33).

Η Βιβλική Έννοια της “Εκκλησίας”

Στη Γραφή η λέξη *εκκλησία* προέρχεται από το ρήμα *εκκαλώ, καλώ έξω*.¹ Αυτή η έκφραση χρησιμοποιείται συνήθως σε κάθε συγκαλούμενη συγκέντρωση όπου οι άνθρωποι είχαν την πρόσκληση να συναντηθούν.

Στη μετάφραση των Εβδομήκοντα η εβραϊκή λέξη *καχάλ* που σημαίνει σύναξη, μεταφράσθηκε *εκκλησία*. (Δευτ. θ'10, ιη'16, Α'Σαμ. ιζ'47, Α'Βασ. η'14, Α'Χρον. ιγ'2).²

Αυτή η χρήση διευρύνθηκε στην Καινή Διαθήκη. Σημειώστε πώς χρησιμοποιείται η λέξη *εκκλησία*:

(1) Οι πιστοί που συνέρχονται να λατρεύσουν σε ειδικό τόπο (Α'Κορ. ια'18, ιδ'19,28).

(2) Οι πιστοί που ζουν σε μια συγκεκριμένη περιοχή (Α'Κορ. ις'1, Γαλ. α'2, Α'Θεσ. β'14).

(3) Άτομα και κατ'οίκον εκκλησίες (Α'Κορ. ις'19, Κολ. δ'15, Φιλ. 2).

(4) Μια ομάδα εκκλησιών σε δεδομένο γεωγραφικό χώρο (Πράξ. θ'31).³

(5) Όλο το σώμα των πιστών σε όλο τον κόσμο (Ματθ. ις'18, Α'Κορ. ι'32, ιβ'28, Εφεσ. δ'11-16).

(6) Όλη η πιστή κτίση στον ουρανό και στη γη (Εφεσ. α'20-22, Φιλιπ. β'9-11).

Η Φύση της Εκκλησίας

Η Βίβλος περιγράφει την εκκλησία ως ένα θεσμό, ονομάζοντάς την «η εκκλησία του Θεού». (Πράξ. κ'28, Α'Κορ. α'2). Ο Ιησούς περιέβαλε την Εκκλησία με θεία εξουσία (Ματθ. ιη'17,18). Μπορούμε να κατανοήσουμε τη φύση της χριστιανικής εκκλησίας βλέποντας τις ρίζες της στην Παλαιά Διαθήκη και τους διάφορους συμβολισμούς που χρησιμοποιεί η Καινή Διαθήκη μιλώντας γι'αυτήν.

11. Η Εκκλησία

Οι Ρίζες της Χριστιανικής Εκκλησίας. Η Παλαιά Διαθήκη περιγράφει την εκκλησία ως οργανωμένη σύναξη του λαού του Θεού. Από αρχαιοτάτων χρόνων οι θεοφοβούμενες οικογένειες στη γενεαλογία του Αδάμ, του Σηθ, του Νώε του Σημ και του Αβραάμ ήταν θεματοφύλακες της αλήθειας. Αυτές οι οικογένειες, στις οποίες ο πατέρας λειτουργούσε ως ιερέας, μπορούσαν να θεωρηθούν η εκκλησία σε μικρογραφία. Στον Αβραάμ ο Θεός έδωσε τις πλούσιες υποσχέσεις, μέσα από τις οποίες αυτό το σπιτικό του Θεού βαθμιαία έγινε ένα έθνος. Η αποστολή του Ισραήλ ήταν απλώς μια επέκταση σε αυτό που δόθηκε στον Αβραάμ: να είναι μια ευλογία σε όλα τα έθνη (Γεν. ιβ΄1-3), δείχνοντας την αγάπη του Θεού στον κόσμο.

Το έθνος που ο Θεός έβγαλε από την Αίγυπτο, ονομάστηκε «εκκλησία εν τη ερήμω». (Πράξ. ζ΄38). Τα μέλη της θεωρήθηκαν «βασιλείον ιεράτευμα, και έθνος άγιον» (Εξ. ιθ΄6), «λαός άγιος» του Θεού. (Δευτ. κη΄9, Λευιτ. κς΄12) - η εκκλησία Του.

Ο Θεός τους τοποθέτησε στην Παλαιστίνη, το κέντρο των μεγαλύτερων πολιτισμών του κόσμου. Τρεις μεγάλες ήπειροι - Ευρώπη, Ασία και Αφρική - συναντιόνταν στην Παλαιστίνη. Εκεί οι Ιουδαίοι έπρεπε να είναι “υπηρέτες” στα άλλα έθνη για να επεκτείνουν την πρόσκληση στους άλλους, ώστε και εκείνοι να ενωθούν με το λαό του Θεού. Με δύο λόγια, ο Θεός τους κάλεσε για να καλέσουν και αυτοί τα έθνη. (Ησ. νς΄7). Επιθυμούσε, διαμέσου του Ισραήλ να δημιουργήσει τη μέγιστη εκκλησία στη γη - μια εκκλησία όπου οι αντιπρόσωποι όλων των εθνών του κόσμου θα έρχονταν να λατρεύσουν τον αληθινό Θεό, να μάθουν γι’Αυτόν, και να επιστρέψουν στο λαό τους με το μήνυμα της σωτηρίας.

Παρά τη συνεχή φροντίδα του Θεού για το λαό Του, ο Ισραήλ εμπλέχθηκε στην ειδωλολατρία, στην απομόνωση, στον εθνικισμό, στην περηφάνια και στον εγωκεντρισμό. Ο λαός του Θεού απέτυχε να εκπληρώσει την αποστολή του.

Στην εποχή του Χριστού, ο Ισραήλ βρέθηκε σε μια διαχωριστική γραμμή των γεγονότων. Ο λαός του Θεού πρό-

11. Η Εκκλησία

σβλεπε στο Μεσσία για να απελευθερώσει το έθνος τους, αλλά όχι σε ένα Μεσσία να τους απελευθερώσει από τον εαυτό τους. Στο σταυρό, η πνευματική πτώχευση του Ισραήλ ήταν ολοφάνερη. Σταυρώνοντας το Χριστό, απέδειξαν εξωτερικά την παρακμή που ήταν μέσα τους. Όταν αναφώνησαν: «Δεν έχουμε βασιλέα ειμή τον Καίσαρα!» (Ιωάν. ιθ'15), αρνήθηκαν να επιτρέψουν στο Θεό να τους κυβερνήσει.

Στο σταυρό δύο αντίθετες αποστολές έφθασαν στο αποκορύφωμα. Η πρώτη, αυτή μιας εκκλησίας που παραστράτησε, τόσο εγωκεντρική που δεν έβλεπε Εκείνον ο οποίος την είχε φέρει σε ύπαρξη. Η δεύτερη, αυτή του Χριστού, που επικέντρωσε την αγάπη στο λαό, ώστε να πεθάνει στη θέση τους για να δώσει σε αυτούς αιώνια ύπαρξη.

Ενώ ο σταυρός σήμαινε το τέλος της αποστολής του Ισραήλ, η ανάσταση του Χριστού εγκαινίαζε τη χριστιανική εκκλησία και την αποστολή της: το κήρυγμα του ευαγγελίου της σωτηρίας μέσω του αίματος του Χριστού. Όταν οι Ιουδαίοι έχασαν την αποστολή τους, έγιναν όπως κάθε άλλο έθνος και σταμάτησαν να είναι η εκκλησία του Θεού. Στη θέση τους ο Θεός εγκαθίδρυσε ένα νέο έθνος, μια εκκλησία που θα διεκπεραίωνε την αποστολή Του για τον κόσμο. (Ματθ. κα'41,43).

Η εκκλησία της Καινής Διαθήκης στενά συνδεδεμένη με την κοινότητα του αρχαίου Ισραήλ όσον αφορά στην πίστη,⁴ αποτελείται και από Ιουδαίους και από Εθνικούς που πιστεύουν στο Χριστό. Έτσι, αληθινός Ισραήλ είναι όλοι όσοι με πίστη δέχονται το Χριστό. (Γαλ. γ'26-29). Ο Παύλος επεξηγεί τη νέα οργανική σχέση αυτών των δύο διαφορετικών λαών με την εικόνα δύο δένδρων - την καλλιελαία και την αγριελαία, τον Ισραήλ και τους Εθνικούς αντιστοίχως. Οι Ιουδαίοι οι οποίοι δε δέχθηκαν το Χριστό, δεν είναι πια παιδιά του Θεού (Ρωμ. θ'6-8) και απεικονίζονται με κλαδιά που κόπηκαν από την καλλιελαία, ενώ εκείνοι οι Ιουδαίοι που δέχθηκαν το Χριστό, παραμένουν επάνω στο δένδρο.

11. Η Εκκλησία

Ο Παύλος απεικονίζει τους Εθνικούς οι οποίοι δέχθηκαν το Χριστό σαν κλαδιά της αγριελαίας εγκεντρισμένα στην καλλιελαία. (Ρωμ. ια΄17-25). Συνιστά σε αυτούς τους εξ εθνών Χριστιανούς να σέβονται τη θεία κληρονομία των εκκληθέντων οργάνων του Θεού. «Εάν η ρίζα ήναι αγία, είναι και οι κλάδοι. Αλλ'εάν τινές των κλάδων απεκόπησαν, συ δε αγριελαία ούσα ενεκεντρίσθης μεταξύ αυτών, και έγεινες συκοινωνός της ρίζης και της παχύτητος της ελαίας, μη κατακαυχάσαι εναντίον των κλάδων. Εάν δε κατακαυχάσαι, συ δεν βαστάζεις την ρίζαν, αλλ'η ρίζα σε.» (Ρωμ. ια΄16-18).

Η εκκλησία της Καινής Διαθήκης διαφέρει σημαντικά από το πανομοιότυπο της της Παλαιάς Διαθήκης. Η αποστολική εκκλησία έγινε μια ανεξάρτητη οργάνωση, χωρισμένη από το έθνος του Ισραήλ. Τα εθνικά σύνορα παραμερίσθηκαν, δίνοντας στην εκκλησία έναν παγκόσμιο χαρακτήρα. Αντί για μια εθνική εκκλησία, έγινε μια ιεραποστολική εκκλησία, που υπάρχει για να επιτελέσει το αρχικό σχέδιο του Θεού, το οποίο επαναδιατυπώθηκε με την εντολή του ιδρυτή της Ιησού Χριστού, «μαθητεύσατε πάντα τα έθνη». (Ματθ. κη΄19).

Αλληγορικές Περιγραφές της Εκκλησίας. Οι αλληγορικές περιγραφές της εκκλησίας της Καινής Διαθήκης ρίχνουν φως στη φύση της εκκλησίας.

1. Η εκκλησία ως σώμα. Η αλληγορία του σώματος τονίζει την ενότητα της εκκλησίας και τη λειτουργική σχέση κάθε μέλους προς το σύνολο. Ο σταυρός συνδιαλλάσσει όλους «εις έν σώμα προς τον Θεόν». (Εφεσ. β΄16). Διά του Αγίου Πνεύματος «εβαπτίσθημεν εις έν σώμα» (Α΄Κορ. ιβ΄13) - την εκκλησία. Ως σώμα, η εκκλησία δεν είναι καθόλου λιγότερη από το σώμα του Χριστού. (Εφεσ. α΄23). Είναι ο οργανισμός μέσω του οποίου Αυτός μεταδίδει την πληρότητά Του. Οι πιστοί είναι μέλη του σώματός Του. (Εφεσ. ε΄30). Κατά συνέπεια, δίνει πνευματική ζωή στον αληθινό πιστό μέσα από τη δύναμη και τη χάρη Του. Ο Χριστός είναι «η κεφαλή του σώματος της εκκλησίας» (Κολ. α΄18).

11. Η Εκκλησία

Από αγάπη, ο Θεός έδωσε στο κάθε μέλος του σώματος της εκκλησίας Του τουλάχιστον ένα πνευματικό χάρισμα που καθιστά εκείνο το μέλος ικανό να επιτελέσει μια ζωτική λειτουργία. Όπως είναι ζωτικό εκείνο που κάθε όργανο κάνει στο ανθρώπινο σώμα, έτσι και η επιτυχής ολοκλήρωση της αποστολής της εκκλησίας εξαρτάται από τη λειτουργία του καθενός από τα πνευματικά χαρίσματα που δόθηκαν στα μέλη. Σε τι χρησιμεύει ένα σώμα χωρίς καρδιά, ή πόσο λιγότερο αποτελεσματικό είναι χωρίς μάτια ή χωρίς πόδι; Εάν τα μέλη της κατακρατούσαν τα χαρίσματά τους, η εκκλησία θα ήταν νεκρή, ή τυφλή, ή τουλάχιστον ανάπηρη. Οπωσδήποτε όμως, αυτά τα θεόδοτα χαρίσματα, τα ίδια δεν αποτελούν σκοπό. (Δείτε το κεφάλαιο 16).

2. Η εκκλησία ως ναός. Η εκκλησία είναι «του Θεού οικοδομή», «ναός του Θεού» στον οποίον κατοικεί το Άγιο Πνεύμα. Ο Ιησούς Χριστός είναι το θεμέλιό της και ο «ακρογωνιαίος λίθος». (Α΄Κορ. γ΄9-16, Εφεσ. β΄20). Αυτός ο ναός δεν είναι μια νεκρή κατασκευή. Επιδεικνύει δυναμική ανάπτυξη. Όπως ο Χριστός είναι «λίθος ζων», ο Πέτρος λέει ότι έτσι και οι πιστοί είναι «λίθοι ζώντες», «οίκος πνευματικός». (Α΄Πέτρ. β΄4-6).

Η οικοδομή δεν έχει ακόμη ολοκληρωθεί. Νέοι ζώντες λίθοι συνεχώς προστίθενται στο ναό «εν τω οποίω και σεις οικοδομείσθε εις κατοικητήριον του Θεού διά του Πνεύματος». (Εφεσ. β΄22). Ο Παύλος προτρέπει τους πιστούς να χρησιμοποιούν τα καλύτερα οικοδομικά υλικά στο ναό αυτό, έτσι ώστε να αντέξει κατά την πύρινη δοκιμασία την Ημέρα της Κρίσης. (Α΄Κορ. γ΄12-15).

Ο ναός αλληγορικά δίνει έμφαση τόσο στην αγιότητα της τοπικής σύναξης όσο και της εκκλησίας γενικά. Ο ναός του Θεού είναι άγιος, λέει ο Παύλος. «Εάν τις φθειρή τον ναόν του Θεού, τούτον θέλει φθειρεί ο Θεός.» (Α΄Κορ. γ΄17). Η στενή σχέση με τους απίστους είναι αντίθετη προς τον άγιο χαρακτήρα του, επισήμανε ο Παύλος, και έπρεπε να αποφευχθεί, «διότι τίνα μετοχήν έχει η δικαιοσύνη με την ανομίαν; . . . τίνα δε συμβίβασιν ο ναός του Θεού με τα είδωλα;»

11. Η Εκκλησία

(Β΄ Κορ. ζ΄14,16). (Η συμβουλή του αφορά στο γάμο και στις εμπορικές δραστηριότητες). Η εκκλησία πρέπει να απολαμβάνει μεγάλης εκτίμησης, επειδή είναι το αντικείμενο επάνω στο οποίο ο Θεός επιχέει το υπέρτατο ενδιαφέρον Του.

3. Η εκκλησία ως νύμφη. Η εκκλησία παρουσιάζεται ως νύμφη και ο Κύριος ως νυμφίος. Ο Κύριος ιερόπρεπα υποσχεται: «Θέλω σε μνηστευθῆ εἰς εμαυτόν εἰς τον αἰῶνα, και θέλω σε μνηστευθῆ εἰς εμαυτόν εν δικαιοσύνη, και εν κρίσει, και εν ελέει, και εν οικτιρμοῖς.» (Ωσηέ. β΄19).

Ο Παύλος χρησιμοποιεῖ την ἴδια εἰκόνα: «Διά να σας παραστήσω παρθένον αγνήν εἰς τον Χριστόν.» (Β΄ Κορ. ια΄2). Η αγάπη του Χριστοῦ για την εκκλησία Του εἶναι τόσο βαθιά και σταθερή, που «παρέδωκεν εαυτόν υπέρ αυτής». (Εφεσ. ε΄25). Και ἔκανε αυτή τη θυσία «διά να αγιάση αυτήν, καθαρῖσας με το λουτρόν του ὕδατος διά του λόγου». (Εφεσ. ε΄26).

Με την καθαγιάζουσα επιρροή της αλήθειας του λόγου του Θεοῦ (Ιωάν. ιζ΄17) και τον καθαρισμό που το βάπτισμα εξασφαλίζει, ο Χριστός μπορεί να εξαγνίσει τα μέλη της εκκλησίας, αφαιρώντας τα ρυπαρά ἰμάτια και ενδύοντάς τους με την τέλεια δικαιοσύνη Του. Ἐτσι, μπορεί να ετοιμάσει την εκκλησία, να καταστήσει τη νύμφη Του - «ένδοξον εκκλησίαν, μη ἔχουσιν κηλίδα ἢ ρυτίδα, ἢ τι των τοιούτων ἀλλά διά να ἦναι αγία και ἄμωμος». (Εφεσ. ε΄27). Η πλήρης δόξα και λαμπρότητα της εκκλησίας δε θα φανεί μέχρι να επιστρέψει ο Χριστός.

4. Η εκκλησία ως «άνω Ιερουσαλήμ». Η Γραφή ονομάζει Σιών την πόλη της Ιερουσαλήμ. Εκεί ο Θεός κατοικεῖ με το λαό Του (Ψαλμ. θ΄11). Από τη Σιών ἔρχεται η σωτηρία (Ψαλμ. ιδ΄7, νγ΄6). Αυτή η πόλη θα ἦταν «χαρά πάσης της γης». (Ψαλμ. μη΄2).

Η Καινή Διαθήκη βλέπει την εκκλησία ως την «άνω Ιερουσαλήμ», το πνευματικό αντίγραφο της επίγειας Ιερουσαλήμ. (Γαλ. δ΄26). Οι πολῖτες αυτής της Ιερουσαλήμ ἔχουν «το πολίτευμα εν ουρανοῖς». (Φιλιπ. γ΄20). Αυτοί εἶναι «επαγγελίας τέκνα» που ἔχουν γεννηθεῖ «κατά πνεῦμα», α-

11. Η Εκκλησία

πολαμβάνοντας την ελευθερία, με την οποία τους ελευθέρωσε ο Χριστός. (Γαλ. δ'28,29, ε'1). Οι πολίτες αυτής της πόλης δεν είναι πια δούλοι προσπαθώντας να δικαιωθούν διά του νόμου (Γαλ. δ'22,26,31, ε'4). «Διά του Πνεύματος» προσδοκούν «εκ πίστεως την ελπίδα της δικαίωσης». Συνειδητοποιούν ότι «εν Χριστώ Ιησού» η «πίστις δι'αγάπης ενεργουμένη» είναι αυτή που τους εξασφαλίζει το πολίτευμα. (Γαλ. ε'5,6).

Εκείνοι οι οποίοι αποτελούν μέρος της ένδοξης αυτής συντροφιάς, προσήλθαν «εις όρος Σιών, και εις πόλιν Θεού ζώντος, την επουράνιον Ιερουσαλήμ, και εις μυριάδας αγγέλων, εις πανήγυριν και εκκλησίαν πρωτοτόκων καταγεγραμμένων εν τοις ουρανοίς». (Εβρ. ιβ'22,23).

5. Η εκκλησία ως οικογένεια. Η εκκλησία στον ουρανό και στη γη θεωρείται μια οικογένεια. (Εφεσ. γ'15). Δύο αλληγορίες χρησιμοποιούνται για να περιγράψουν πώς οι άνθρωποι ενώνονται με αυτή την οικογένεια: υιοθεσία (Ρωμ. η'14-16, Εφεσ. α'4-6) και αναγέννηση (Ιωάν. γ'8). Με την πίστη στο Χριστό οι νεοβαπτισθέντες δεν είναι πια σκλάβοι, αλλά παιδιά του ουράνιου Πατέρα (Γαλ. γ'26 - δ'7) που ζουν με βάση την καινή διαθήκη. Τώρα είναι «οικείοι του Θεού» (Εφεσ. β'19), «οικείοι της πίστεως» (Γαλ. ζ'10).

Τα μέλη της οικογένειας του Θεού προσφωνούν το Θεό «Πατέρα» (Γαλ. δ'6) και αποκαλούν ο ένας τον άλλον αδελφό και αδελφή. (Ιακ. β'15, Α'Κορ. η'11, Ρωμ. ις'1). Επειδή έφερε πολλούς στην εκκλησιαστική οικογένεια, ο Παύλος βλέπει τον εαυτό του ως πνευματικό πατέρα. Είπε: «Εγώ σας εγέννησα εν Χριστώ Ιησού διά του ευαγγελίου.» (Α'Κορ. δ'15). Αναφέρεται σε εκείνους τους οποίους εισήγαγε στην εκκλησία ως «τέκνα μου αγαπητά». (Α'Κορ. δ'14, Εφεσ. ε'1).

Ειδικό χαρακτηριστικό της εκκλησίας σαν οικογένεια είναι η συναδελφосύνη. Η χριστιανική συναδελφосύνη - η κοινωνία - δεν είναι απλώς κοινωνικότητα αλλά η «εις το ευαγγέλιον κοινωνία». (Φιλιπ. α'5). Εδώ συνυπάρχει η γνήσια κοινωνία με το Θεό τον Πατέρα, τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα

11. Η Εκκλησία

(Α΄Ιωάν. α΄3, Α΄Κορ. α΄9, Β΄Κορ. ιγ΄14), καθώς και με τους πιστούς (Α΄Ιωάν. α΄3,7). Τα μέλη λοιπόν δίνουν σε οποιονδήποτε γίνεται ένα μέρος της οικογένειας «δεξιάς [χειρός] κοινωνίας». (Γαλ. β΄9).

Ο συμβολισμός με την οικογένεια αποκαλύπτει μια τρυφερή εκκλησία «όπου οι άνθρωποι βρίσκουν αγάπη, σεβασμό και αναγνώριση ως άτομα, ένας τόπος όπου οι άνθρωποι αναγνωρίζουν ότι ο ένας έχει ανάγκη τον άλλο, όπου τα таланτα αναπτύσσονται, όπου οι άνθρωποι αυξάνονται, όπου ο καθένας αισθάνεται πληρότητα.»⁵ Αυτό συνεπάγεται επίσης ευθύνη, σεβασμό για τους πνευματικούς γονείς, ενδιαφέρον για τα πνευματικά αδέρφια. Και τελικά, σημαίνει ότι κάθε μέλος θα έχει προς κάθε άλλο μέλος μια αγάπη που απεργάζεται βαθιά αφοσίωση η οποία συσφίγγει και ενδυναμώνει.

Το σύνολο των μελών σε μια εκκλησιαστική οικογένεια καθιστά τα άτομα, με μεγάλες διαφορές στη φύση και στη διάθεση, ικανά να χαίρονται και να ανέχονται ο ένας τον άλλον. Τα μέλη της εκκλησιαστικής οικογένειας μαθαίνουν να ζουν ενωμένα χωρίς να χάνουν την ατομικότητά τους.

6. Η εκκλησία ως στύλος και εδραίωμα της αλήθειας.

Η εκκλησία του ζώντος Θεού είναι «ο στύλος και το εδραίωμα της αληθείας». (Α΄Τιμ. γ΄15). Αυτή είναι η παρακαταθήκη και το φρούριο της αλήθειας, προστατεύοντάς την από τις επιθέσεις των εχθρών της. Η αλήθεια, ωστόσο, είναι δυναμική, όχι στατική. Αν τα μέλη διατείνονται ότι έχουν νέο φως - νέα διδαχή ή νέα ερμηνεία της Γραφής - οι έχοντες αυτή την εμπειρία πρέπει να ελέγξουν τη νέα διδασκαλία με το μέτρο της Γραφής. (Ησ. η΄8). Αν το νέο φως συμφωνεί με αυτό το μέτρο, τότε η εκκλησία πρέπει να το δεχθεί. Αν όχι, να το απορρίψει. Όλα τα μέλη πρέπει να υποταχθούν στην κρίση που έχει βάση τη Γραφή, διότι «εκ του πλήθους των συμβούλων προέρχεται σωτηρία». (Παρ. ια΄14).

Διαδίδοντας την αλήθεια, δηλαδή με τη μαρτυρία της, η εκκλησία γίνεται «το φως του κόσμου», «πόλις κειμένη ε-

11. Η Εκκλησία

πάνω όρους» που «δεν δύναται να κρυφθή», και «το άλας της γης». (Ματθ. ε΄13-15).

7. Η εκκλησία στρατευομένη και θριαμβεύουσα. Η εκκλησία στη γη είναι σαν ετοιμοπόλεμος στρατός. Έχει κληθεί να πολεμήσει κατά του πνευματικού σκότους. «Δεν είναι η πάλη ημών εναντίον εις αίμα και σάρκα, αλλ'εναντίον εις τας αρχάς, εναντίον εις τας εξουσίας, εναντίον εις τους κοσμοκράτορας του σκότους του αιώνος τούτου, εναντίον εις τα πνεύματα της πονηρίας εν τοις επουρανόις.» (Εφεσ. ζ΄12). Για το λόγο αυτό ο Παύλος προτρέπει τους Χριστιανούς: «Αναλάβετε την πανοπλίαν του Θεού διά να δυνηθήτε να αντισταθήτε εν τη ημέρα τη πονηρά, και αφού καταπολεμήσητε τα πάντα, να σταθήτε.» (Εφεσ. ζ΄13).

Στο διάβα των αιώνων η εκκλησία είχε να πολεμήσει κατά του εχθρού και εσωτερικά και εξωτερικά. (Πράξ. κ΄29,30, Α΄Τιμ. δ΄1). Αυτή έκανε αξιοσημείωτες προόδους και επέτυχε νίκες, αλλά δεν είναι ακόμη η θριαμβεύουσα εκκλησία. Δυστυχώς η εκκλησία έχει ακόμη μεγάλες ελλείψεις. Με μια παραβολή ο Ιησούς εξήγησε τις ατέλειες μέσα στην εκκλησία: «Ωμοιώθη η βασιλεία των ουρανών με άνθρωπον, όστις έσπειρε καλόν σπόρον εν τω αγρώ αυτού. Αλλ'ενώ εκοιμώντο οι άνθρωποι, ήλθεν ο εχθρός αυτού και έσπειρε ζιζάνια αναμέσον του σίτου, και ανεχώρησε.» (Ματθ. ιγ΄24,25). Όταν οι δούλοι θέλησαν να συλλέξουν τα ζιζάνια, ο γαιοκτήμονας είπε: «Μήποτε συλλέγοντες τα ζιζάνια εκριζώσητε μετ'αυτών και τον σίτον. Αφήσατε να συναυξάνωσιν αμφότερα μέχρι του θερισμού.» (Ματθ. ιγ΄29,30).

Ζιζάνια και σίτος αναπτύχθηκαν στον αγρό. Ενώ ο Θεός οδηγεί τους πιστούς στην εκκλησία, ο Σατανάς φέρει μέσα τους άπιστους. Αυτές οι δύο ομάδες επηρεάζουν ολόκληρο το σώμα - η μία εργαζόμενη για τον εξαγνισμό, η άλλη για τη διαφθορά. Η διαμάχη ανάμεσα σε αυτούς - μέσα στην εκκλησία - θα συνεχίσει μέχρι το θερισμό, τη Δευτέρα Παρουσία.

Ο εξωτερικός πόλεμος της εκκλησίας δεν έχει ακόμη τελιώσει. Επίκεινται δοκιμασίες και αγώνες. Γνωρίζοντας ότι

11. Η Εκκλησία

έχει λίγο μόνο καιρό, ο Σατανάς είναι οργισμένος κατά της εκκλησίας του Θεού (Αποκ. ιβ΄12,17), και θα φέρει εναντίον της «καιρόν θλίψεως, οποία ποτέ δεν έγινεν αφού υπήρξεν έθνος». Αλλά ο Χριστός θα επέμβει υπέρ του πιστού λαού Του, και θα διασωθεί «πας όστις ευρεθή γεγραμμένος εν τω βιβλίω». (Δαν. ιβ΄1). Ο Ιησούς μάς βεβαιώνει ότι «ο υπομείνας έως τέλους, ούτος θέλει σωθή». (Ματθ. κδ΄13).

Στην επιστροφή του Χριστού, θα αναδυθεί η θριαμβεύουσα εκκλησία. Τότε Αυτός θα «παραστήση αυτήν εις εαυτόν ένδοξον εκκλησίαν», την πιστή όλων των αιώνων, εξαγορασμένη με το αίμα Του, «μη έχουσαν κηλίδα ή ρυτίδα». (Εφεσ. ε΄27).

Η Εκκλησία Ορατή και Αόρατη. Οι λέξεις *ορατή* και *αόρατη* χρησιμοποιήθηκαν για να ξεχωρίσουν τις δύο όψεις της εκκλησίας στη γη. Οι ως άνω αλληγορίες εφαρμόζονται ιδιαίτερα στην ορατή εκκλησία.

1. Η ορατή εκκλησία. Η ορατή εκκλησία είναι η εκκλησία του Θεού οργανωμένη για να υπηρετήσει. Εκπληρώνει τη μεγάλη εντολή του Χριστού να φέρει το ευαγγέλιο σε όλον τον κόσμο (Ματθ. κη΄18-20), και να ετοιμάσει λαό για την ένδοξη επιστροφή Του. (Α΄Θεσ. ε΄23, Εφεσ. ε΄27).

Ως ιδιαίτερα εκλεγμένη μάρτυρας, η εκκλησία φωτίζει τον κόσμο και τον υπηρετεί όπως Εκείνος έκανε, κηρύττοντας το ευαγγέλιο στους φτωχούς, θεραπεύοντας τους ανθρώπους με συντριμμένη καρδιά, κηρύττοντας ελευθερία στους αιχμαλώτους και ανάβλεψη στους τυφλούς, αποστέλλοντας με ελευθερία τους καταθλιμμένους, κηρύττοντας ευπρόσδεκτο έτος στον Κύριο. (Λουκά δ΄18,19).

2. Η αόρατη εκκλησία. Η αόρατη εκκλησία ονομάζεται επίσης η παγκόσμια εκκλησία και αποτελείται από το λαό του Θεού σε όλον τον κόσμο. Περιλαμβάνει τους πιστούς στην ορατή εκκλησία, και πολλούς ακόμη οι οποίοι, αν και δεν ανήκουν σε μια εκκλησιαστική οργάνωση, ακολούθησαν το φως που ο Χριστός τους έδωσε. (Ιωάν. α΄9). Αυτή η τελευταία ομάδα περιλαμβάνει εκείνους οι οποίοι ποτέ δεν

11. Η Εκκλησία

είχαν την ευκαιρία να μάθουν την αλήθεια για τον Ιησού Χριστό, αλλά οι οποίοι ανταποκρίθηκαν στο Άγιο Πνεύμα και «πράττουσιν εκ φύσεως τα του νόμου» του Θεού. (Ρωμ. β΄14).

Η ύπαρξη της αόρατης εκκλησίας αποκαλύπτει ότι η λατρεία του Θεού είναι, με την ύψιστη έννοια, πνευματική. Ο Ιησούς είπε: «Οι αληθινοί προσκυνηταί θέλουσι προσκυνήσιν τον Πατέρα εν πνεύματι και αληθεία, διότι ο Πατήρ τοιούτους προσκυνητάς ζητεί τους προσκυνούντας αυτόν.» (Ιωάν. δ΄23). Επειδή είναι πνευματική η φύση της αληθινής λατρείας, οι άνθρωποι δεν μπορούν να υπολογίσουν επακριβώς ποιος αποτελεί και ποιος δεν αποτελεί μέρος της εκκλησίας του Χριστού.

Διά του Αγίου Πνεύματος ο Θεός οδηγεί το λαό Του από την αόρατη εκκλησία στην ένωση με την ορατή εκκλησία. «Και άλλα πρόβατα έχω, τα οποία δεν είναι εκ της αυλής ταύτης. Και εκείνα πρέπει να συνάξω, και θέλουσιν ακούσει την φωνήν μου, και θέλει γίνει μία ποίμνη, εις ποιμήν.» (Ιωάν. ι΄16). Μόνο στην ορατή εκκλησία μπορούν να έχουν την πλήρη εμπειρία της αλήθειας, της αγάπης και της συντροφικότητας του Θεού, επειδή Αυτός έδωσε στην ορατή εκκλησία τα πνευματικά χαρίσματα τα οποία εποικοδομούν τα μέλη της και σαν σύνολο και σαν άτομα. Όταν ο Παύλος πίστευσε, ο Θεός τον έφερε σε επαφή με την ορατή εκκλησία και του ανέθεσε να διευθύνει την αποστολή της εκκλησίας Του. (Πράξ. θ΄10-22). Το ίδιο και σήμερα, ο Θεός προτίθεται να οδηγήσει το λαό Του στην ορατή εκκλησία Του η οποία χαρακτηρίζεται από νομιμοφροσύνη στις εντολές του Θεού και κατέχει την πίστη του Ιησού, έτσι ώστε να συμμετέχουν στην ολοκλήρωση της αποστολής Του επάνω στη γη. (Αποκ. ιδ΄12, ιη΄4, Ματθ. κδ΄14, δείτε το κεφάλαιο 12).

Η αντίληψη της αόρατης εκκλησίας περιλαμβάνει την ενωμένη εκκλησία στον ουρανό και στη γη (Εφεσ. α΄22,23) και την εκκλησία στην έρημο κατά την εποχή των διωγμών (Αποκ. ιβ΄6,14).

Η Οργάνωση της Εκκλησίας

Η εντολή του Χριστού να φέρουν το ευαγγέλιο σε όλο τον κόσμο περιλαμβάνει επίσης την καλλιέργεια εκείνων οι οποίοι ήδη δέχθηκαν το ευαγγέλιο. Νέα μέλη πρέπει να καθιερωθούν στην πίστη και να διδαχθούν να χρησιμοποιούν τα θεόδοτα τάλαντα και χαρίσματά τους στην αποστολή. Επειδή «ο Θεός δεν είναι ακαταστασίας», αλλά επιθυμεί όλα να γίνονται «ευσχημόνως και κατά τάξιν» (Α΄ Κορ. ιδ΄33,40), η εκκλησία πρέπει να έχει μια απλή αλλά αποτελεσματική οργάνωση.

Η Φύση της Οργάνωσης. Ας εξετάσουμε τα μέλη της εκκλησίας και την οργάνωση.

1. Τα μέλη της εκκλησίας. Όταν εκπληρώνουν ορισμένους όρους, οι πιστοί γίνονται μέλη της εκκλησίας της νέας διαθήκης. Όταν κάποιος γίνει μέλος, αποδέχεται τη νέα σχέση προς τους ανθρώπους, προς το κράτος και προ το Θεό.

α. Οι ιδιότητες των μελών. Οι άνθρωποι που θέλουν να γίνουν μέλη της εκκλησίας Του, πρέπει να δεχθούν τον Ιησού Χριστό ως Κύριο και Σωτήρα, να μετανοήσουν για τις αμαρτίες τους, και να βαπτισθούν. (Πράξ. β΄36-41, δ΄10-12). Πρέπει να έχουν την εμπειρία της αναγέννησης και να δεχθούν την εντολή του Χριστού να διδάξουν στους άλλους όλα όσα ο Χριστός παρήγγειλε σε αυτούς. (Ματθ. κη΄20).

β. Ισότητα και υπηρεσία. Σύμφωνα με τη δήλωση του Χριστού ότι «πάντες σεις αδελφοί είσθε» και «ο μεγαλύτερος από σας θέλει είσθαι υπηρέτης σας» (Ματθ. κγ΄8,11), τα μέλη έχουν την εντολή να συσχετίζονται με βάση την ισότητα. Ακόμη πρέπει να συνειδητοποιήσουν ότι το να ακολουθούν το παράδειγμα του Ιησού σημαίνει να συνδράμουν στις ανάγκες των άλλων, οδηγώντας τους στο Διδάσκαλο.

γ. Ιεροσύνη όλων των πιστών. Με τη διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο, το έργο της λειψικής ιεροσύνης έχει λήξει. Τώρα η εκκλησία έγινε «ιεράτευμα άγιον». (Α΄ Πέτρ. β΄5). Στη συνέχεια ο Πέτρος λέει: «Σεις όμως

11. Η Εκκλησία

είσθε γένος εκλεκτόν, βασίλειον ιεράτευμα, ἔθνος ἅγιον, λαός τον οποίον απέκτησεν ο Θεός, διά να εξαγγελίητε τας αρετάς εκείνου, ὅστις σας ἐκάλεσεν εκ του σκότους εις το θαυμαστόν αυτού φως.» (Α΄Πέτρ. β΄9).

Αυτή η νέα τάξη, η ιεροσύνη όλων των πιστών, δεν επιτρέπει σε κάθε άτομο να σκέπτεται, να πιστεύει και να διδάσκει κατά την άποψή του χωρίς την ευθύνη του σώματος της εκκλησίας. Αυτό σημαίνει ότι το κάθε μέλος της εκκλησίας έχει ευθύνη να υπηρετήσει τους άλλους στο όνομα του Θεού, και μπορεί να επικοινωνήσει με Αυτόν κατευθείαν χωρίς ανθρώπινο διάμεσο. Επίσης, δίνει έμφαση στην αλληξάρτηση των μελών της εκκλησίας, καθώς και στην ανεξαρτησία τους. Αυτή η ιεροσύνη δε δημιουργεί ποιοτική διαφορά ανάμεσα στον ιερωμένο και στο λαϊκό, αν και αφήνει χώρο για μια διαφορά στη λειτουργία ανάμεσα στους ρόλους αυτούς.

δ. Υποταγή στο Θεό και στο κράτος. Η Βίβλος αναγνωρίζει το χέρι του Θεού στην εγκαθίδρυση κυβέρνησης και εντέλλεται στους πιστούς να σέβονται τις πολιτικές Αρχές και να υπακούουν σε αυτές. Εκείνος που έχει την πολιτική εξουσία «του Θεού υπηρέτης είναι, εκδικητής διά να εκτελή την οργήν κατά του πράττοντος το κακόν». Γι'αυτό ο Παύλος λέει στα μέλη της εκκλησίας: «Απόδοτε λοιπόν εις πάντας τα οφειλόμενα. Εις όντινα οφείλετε τον φόρον, τον φόρον. Εις όντινα τον δασμόν, τον δασμόν. Εις όντινα τον φόβον, τον φόβον. Εις όντινα την τιμήν, την τιμήν.» (Ρωμ. ιγ΄4,7).

Στη στάση τους προς το κράτος τα μέλη οδηγούνται από την αρχή του Χριστού: «Απόδοτε λοιπόν τα του Καίσαρος εις τον Καίσαρα, και τα του Θεού εις τον Θεόν.» (Ματθ. κβ΄21). Αλλά αν το κράτος επεμβαίνει σε θεία εντολή, η ύψιστη υπακοή ανήκει στο Θεό. Οι απόστολοι είπαν: «Πρέπει να πειθαρχώμεν εις τον Θεόν μάλλον παρά εις τους ανθρώπους.» (Πράξ. ε΄29).

2. Η μείζων λειτουργία της εκκλησιαστικής οργάνωσης. Η εκκλησία οργανώθηκε για να επιτελέσει το σχέδιο

11. Η Εκκλησία

του Θεού καλύπτοντας τον πλανήτη με τη γνώση της δόξας του Θεού. Μόνο η ορατή εκκλησία μπορεί να εξασκήσει τις ζωτικές λειτουργίες για να φθάσει στο σκοπό αυτό.

α. Λατρεία και παρότρυνση. Στο διάβα της ιστορίας η εκκλησία υπήρξε το όργανο του Θεού για να συγκεντρώνει τους πιστούς να λατρεύουν το Δημιουργό την ημέρα του Σαββάτου. Ο Χριστός και οι απόστολοί Του ακολούθησαν αυτή τη λατρευτική συνήθεια, και η Γραφή προτρέπει τους πιστούς σήμερα «μη αφήνοντας να συνερχώμεθα ομού . . . αλλά προτρέποντες αλλήλους, και τοσούτω μάλλον, όσον βλέπετε πλησιάζουσιν την ημέραν». (Εβρ. ι'25, γ'13). Η εκκλησιαστική λατρεία φέρνει στο λατρευτή ανανέωση, θάρρος και χαρά.

β. Χριστιανική συντροφικότητα. Η εκκλησία καλύπτει στο έπακρο τις βαθείς ανάγκες των μελών για συντροφικότητα. Η «εις το ευαγγέλιον κοινωνία» (Φιλιπ. α'5) υπερβαίνει όλες τις άλλες σχέσεις, διότι δημιουργεί μια στενή σχέση με το Θεό, καθώς και με άλλους ομόπιστους. (Α'Ιωάν. α'3,6,7).

γ. Διδασκαλία από τη Γραφή. Ο Χριστός έδωσε στην εκκλησία «τα κλειδιά της βασιλείας των ουρανών». (Ματθ. ις'19). Αυτά τα κλειδιά είναι τα λόγια του Χριστού - όλα τα λόγια της Γραφής. Ιδιαίτερα εμπεριέχουν «το κλειδίον της γνώσεως» σχετικά με την είσοδο στη βασιλεία (Λουκά ι-α'52). Τα λόγια του Ιησού είναι πνεύμα και ζωή για όσους τα δέχονται. (Ιωάν. ζ'63). Φέρνουν την αιώνια ζωή. (Ιωάν. ζ'68).⁶

Όταν η εκκλησία διακηρύττει τις αλήθειες της Βίβλου, αυτά τα κλειδιά της σωτηρίας έχουν τη δύναμη να δέσουν και να λύσουν, να ανοίξουν και να κλείσουν τον ουρανό, επειδή γνωστοποιούν τα κριτήρια με τα οποία οι άνθρωποι γίνονται δεκτοί ή απορρίπτονται, σώζονται ή χάνονται. Έτσι, το ευαγγελικό κήρυγμα της εκκλησίας εκχέει «οσμή ζωής» ή «οσμή θανάτου» (Β'Κορ. β'16).

Ο Ιησούς γνώριζε τη σπουδαιότητα το να ζει κανείς «με πάντα λόγον εξερχόμενον διά στόματος Θεού». (Ματθ.

11. Η Εκκλησία

δ´4). Μόνο ενεργώντας έτσι η εκκλησία μπορεί να εκπληρώσει την εντολή του Ιησού να διδάξει όλα τα έθνη «να φυλάττωσι πάντα όσα παρήγγειλα εις εσάς». (Ματθ. κη´20).

δ. Εφαρμογή των θείων θεσπισμάτων. Η εκκλησία είναι το όργανο του Θεού για την εφαρμογή του θεσπίσματος του βαπτίσματος, την τελετή για την είσοδο στην εκκλησία (δείτε το κεφάλαιο 14), και το θέσπισμα του νησίματος των ποδών και του Κυριακού Δείπνου (δείτε το κεφάλαιο 15).

ε. Παγκόσμια διακήρυξη του ευαγγελίου. Η εκκλησία είναι οργανωμένη για ιεραποστολική δράση, να εκπληρώσει το έργο που ο Ισραήλ απέτυχε να κάνει. Όπως βλέπουμε στη ζωή του Διδασκάλου, η μέγιστη υπηρεσία που η εκκλησία προσφέρει στον κόσμο, είναι να εκπληρώσει στο έπακρο την εντολή να κηρύξει το ευαγγέλιο «προς μαρτυρίαν εις πάντα τα έθνη» (Ματθ. κδ´14), ενδυναμούμενη με το βάπτισμα του Αγίου Πνεύματος.

Αυτή η αποστολή περιλαμβάνει τη διακήρυξη του μηνύματος για την ετοιμασία της επιστροφής του Χριστού, η οποία απευθύνεται και στην ίδια την εκκλησία (Α΄ Κορ. α´7,8, Β΄ Πέτρ. γ´14, Αποκ. γ´14-22, ιδ´5), και για την υπόλοιπη ανθρωπότητα (Αποκ. ιδ´6-12, ιη´4).

Η Διακυβέρνηση της Εκκλησίας

Μετά την ανάληψη του Ιησού, η ηγεσία της εκκλησίας ανατέθηκε στα χέρια των αποστόλων. Η πρώτη διοργανωτική πράξη τους, στη σύνοδο με άλλους πιστούς, ήταν να εκλέξουν έναν άλλο απόστολο να πάρει τη θέση του Ιούδα. (Πράξ. α´15-26).

Καθώς η εκκλησία αυξανόταν, οι απόστολοι διαπίστωσαν ότι ήταν αδύνατον και να κηρύττουν το ευαγγέλιο και να φροντίζουν τις υλικές ανάγκες της εκκλησίας. Έτσι, ανέθεσαν τα πρακτικά θέματα της εκκλησίας σε επτά άνδρες τους οποίους υπέδειξε η εκκλησία. Αν και αυτή έκανε διάκριση ανάμεσα στη «διακονία του λόγου» και στη διακονία «εις τραπέζας» (Πράξ. ζ´1-4), δεν προσπάθησε να ξεχωρίσει τον απόστολο από το λαϊκό αποστερώντας την εκκλησία

11. Η Εκκλησία

από την προσφορά τους. Πράγματι, δύο από τους επτά, ο Στέφανος και ο Φίλιππος, ξεχώρισαν για την αποτελεσματικότητα τους στο κήρυγμα και στον ευαγγελισμό. (Πράξ. ζ',η').

Η επέκταση της εκκλησίας στην Ασία και στην Ευρώπη χρειάσθηκε συμπληρωματικά βήματα στην οργάνωση. Με την εγκαθίδρυση πολυάριθμων νέων εκκλησιών, χειροτονήθηκαν πρεσβύτεροι «κατά πάσαν εκκλησίαν» για να εξασφαλίσουν τη σταθερότητα της ηγεσίας. (Πράξ. ιδ'23).

Όταν δημιουργήθηκε μια σοβαρή κρίση, επιτράπηκε στα εμπλεκόμενα μέρη να εκθέσουν τις αντίστοιχες απόψεις τους σε μια γενική σύνοδο αποτελούμενη από αποστόλους και πρεσβυτέρους που αντιπροσώπευσαν την εκκλησία στο σύνολό της. Οι αποφάσεις αυτής της συνόδου θεωρήθηκαν ότι συνένωναν όλους και έγιναν δεκτές ως η φωνή του Θεού. (Πράξ. ιε'1-29). Αυτό το περιστατικό επεξηγεί το γεγονός πως όταν υπάρχει θέμα προς συζήτηση το οποίο αφορά σε όλη την εκκλησία, τότε είναι αναγκαία μια σύνοδος σε πολύ ευρύτερο επίπεδο από ό,τι σε μια τοπική εκκλησία. Στην περίπτωση εκείνη η απόφαση της συνόδου ήταν αποτέλεσμα συμφωνίας όλων των ενδιαφερομένων μελών. (Πράξ. ιε'22,25).

Η Καινή Διαθήκη κάνει σαφές πως όταν παρουσιαζόταν μια ανάγκη, ο Θεός καθοδηγούσε την ηγεσία του έργου Του. Με την οδηγία Του και με τη σύσκεψη της εκκλησίας, δημιούργησαν μια εκκλησιαστική διακυβέρνηση η οποία, αν εφαρμοζόταν και σήμερα, θα βοηθούσε στη διαφύλαξη της εκκλησίας από την αποστασία και θα την καθιστούσε ικανή να εκπληρώσει τη μεγάλη αποστολή της.

Βιβλικές Αρχές της Διακυβέρνησης της Εκκλησίας.

1. Ο Χριστός είναι η κεφαλή της εκκλησίας. Η αρχηγία του Χριστού επάνω στην εκκλησία βασίζεται κατά πρώτον στο μεσιτικό έργο Του. Από τη στιγμή της νίκης Του κατά του Σατανά στο σταυρό, δόθηκε στο Χριστό «πάσα εξουσία εν ουρανών και επί γης». (Ματθ. κη'18). Ο Θεός «πάντα υ-

11. Η Εκκλησία

πέταξεν υπό τους πόδας αυτού, και έδωκεν αυτόν κεφαλήν υπεράνω πάντων εις την εκκλησίαν». (Εφεσ. α΄22, Φιλιπ. β΄10,11). Γι΄αυτό «είναι Κύριος κυρίων και Βασιλεύς βασιλέων». (Αποκ. ιζ΄14).

Ο Χριστός είναι επίσης η κεφαλή της εκκλησίας επειδή η εκκλησία είναι το σώμα Του (Εφεσ. α΄23, Κολ. α΄18). Ως πιστοί, «μέλη είμεθα του σώματος αυτού, εκ της σαρκός αυτού και εκ των οστέων αυτού». (Εφεσ. ε΄30). Οι πιστοί πρέπει να έχουν στενή σχέση με Αυτόν, «εκ του οποίου όλον το σώμα διά των αρμών και συνδέσμων διατηρούμενον και συνδεόμενον, αυξάνει». (Κολ. β΄19).

2. Ο Χριστός είναι η πηγή όλης της εξουσίας της εκκλησίας. Ο Χριστός αποδεικνύει την εξουσία Του:

α) Με την εγκαθίδρυση της χριστιανικής εκκλησίας (Ματθ. ις΄18).

β) Με το θέσπισμα των τελετών που η εκκλησία πρέπει να επιτελεί (Ματθ. κς΄26-30, κη΄19,20, Α΄Κορ. ια΄23-29, Ιωάν. ιγ΄1-17).

γ) Με το χάρισμα στην εκκλησία της θείας εξουσίας να ενεργεί στο όνομά Του (Ματθ. ις΄19, ιη΄15-18, Ιωάν. κ΄21-23).

δ) Με το να στείλει το Άγιο Πνεύμα για να θέσει την εκκλησία Του υπό την εξουσία Του (Ιωάν. ιε΄26, ις΄13-15).

ε) Με την εκχώρηση χαρισμάτων στην εκκλησία ώστε τα άτομα να λειτουργήσουν ως απόστολοι, προφήτες, ευαγγελιστές, ποιμένες, δάσκαλοι για να ετοιμάσουν τα μέλη της «διά το έργον της διακονίας, διά την οικοδομήν του σώματος του Χριστού», έως ότου όλοι να έχουν την εμπειρία στην ενότητα της πίστης και να αντανακλούν την πληρότητα του Χριστού. (Εφεσ. δ΄7-13).

3. Η Γραφή φέρνει την εξουσία του Χριστού. Αν και ο Χριστός οδηγεί την εκκλησία Του διά του Αγίου Πνεύματος, ο Λόγος του Θεού είναι το μοναδικό μέτρο με το οποίο η εκκλησία ενεργεί. Όλα τα μέλη της πρέπει να υπακούουν στο Λόγο αυτό επειδή είναι ο νόμος με την απόλυτη έννοια. Όλες οι ανθρώπινες παραδόσεις, οι συνήθειες, τα πολιτι-

11. Η Εκκλησία

στικά έθιμα υπόκεινται στην εξουσία της Γραφής. (Β΄Τιμ. γ΄15-17).

4. Η εξουσία του Χριστού και τα λειτουργήματα της εκκλησίας. Ο Χριστός εξασκεί την εξουσία Του διαμέσου της εκκλησίας και των ειδικά ταγμένων δούλων Του, αλλά ποτέ δεν μεταβιβάζει τη δύναμή Του. Κανένας δεν έχει κάποια ανεξάρτητη εξουσία, παρά μόνο ο Χριστός και ο λόγος Του.

Το κάθε εκκλησίασμα των Αντβεντιστών της Εβδομης Ημέρας εκλέγει τους αξιωματούχους του. Και ενώ αυτοί οι αξιωματούχοι ενεργούν ως αντιπρόσωποι του λαού, η εξουσία τους παραχωρείται από το Χριστό. Η εκλογή τους απλώς βεβαιώνει την κλήση που έλαβαν από Αυτόν. Το πρωταρχικό καθήκον των εκλεγμένων αξιωματούχων είναι να δουν ότι ακολουθούνται οι βιβλικές κατευθύνσεις σχετικά με τη λατρεία, τη διδασχή, την πειθαρχία και τη διάδοση του ευαγγελίου. Εφόσον η εκκλησία είναι το σώμα του Χριστού, πρέπει να επιζητούν τη συμβουλή της σχετικά με τις αποφάσεις και ενέργειες.

Οι Αξιωματούχοι της Εκκλησίας στην Καινή Διαθήκη.

Η Καινή Διαθήκη αναφέρει δύο αξιωματούχους της εκκλησίας - τον πρεσβύτερο και το διάκονο. Η σπουδαιότητα αυτού του λειτουργήματος υπογραμμίζεται από την απαίτηση υψηλής ηθικής και πνευματικότητας από εκείνους που το εξασκούν. Η εκκλησία αναγνώριζε την ιερότητα της κλήσης στην ηγεσία, μέσω της χειροτονίας. (Πράξ. ς΄6, ιγ΄2,3, Α΄Τιμ. δ΄14, ε΄22).

1. Οι πρεσβύτεροι.

α. Τι είναι πρεσβύτερος. Οι πρεσβύτεροι ή επίσκοποι ήταν οι σπουδαιότεροι αξιωματούχοι της εκκλησίας. Πρεσβύτερος σημαίνει κάποιος μεγαλύτερος σε ηλικία που συνεπάγεται αξιοπρέπεια και σεβασμό. Η θέση του ήταν όμοια με εκείνου ο οποίος είχε την επίβλεψη της συναγωγής. Η αρχαία έννοιά του ήταν φρουρός και προέρχεται από τη φράση «επί σκοπόν». Ο επίσκοπος είχε την πρόνοια του

11. Η Εκκλησία

εκκλησιάσματος. Ο Παύλος χρησιμοποιεί εναλλακτικά τις λέξεις επίσκοπος και πρεσβύτερος, θεωρώντας αυτές ίσες. (Πράξ. κ'17, 28, Τίτ. α'5,7).

Όσοι κατείχαν αυτή τη θέση, επέβλεπαν τις νεοϊδρυθείσες εκκλησίες. *Πρεσβύτερος* αναφερόταν στη θέση του αξιώματος, ενώ *επίσκοπος* χαρακτήριζε την ευθύνη του αξιώματος - "ο επιβλέπων".⁷ Εφόσον και οι απόστολοι ονόμασαν εαυτούς πρεσβύτερους (Α'Πέτρ. ε'1, Β'Ιωάν. 1, Γ'Ιωάν. 1), είναι προφανές ότι υπήρχαν και τοπικοί πρεσβύτεροι και περιοδεύοντες πρεσβύτεροι, ή πρεσβύτεροι με πλατύτερη έννοια. Αλλά και τα δύο είδη των πρεσβυτέρων λειτουργούσαν ως ποιμένες των εκκλησιασμάτων.

β. Τα προσόντα. Για να εκπληρώσει κάποιος το λειτούργημα του πρεσβυτέρου, ο ίδιος πρέπει «να ήναι άμειπτος, μιας γυναικός ανήρ, άγρυπνος, σώφρων, κόσμιος, φιλόξενος, διδακτικός, ουχί μέθυσος, ουχί πλήκτης, ουχί αισχροκερδής, αλλ'επιεικής, άμαχος, αφιλάργυρος, κυβερνών καλώς τον εαυτού οίκον, έχων τα τέκνα αυτού εις υποταγήν μετά πάσης σεμνότητος, (διότι εάν τις δεν εξεύρη να κυβερνά τον εαυτού οίκον, πώς θέλει επιμεληθή την εκκλησίαν του Θεού;) Να μη ήναι νεοκατήχητος διά να μη υπερηφανευθή και πέση εις την καταδίκην του διαβόλου. Πρέπει δε αυτός να έχη και παρά των έξωθεν μαρτυρίαν καλήν, διά να μη πέση εις ονειδισμόν και παγίδα του διαβόλου.» (Α'Τιμ. γ'1-7, Τίτ. α'5-9).

Επομένως, πριν υποδειχθεί για το λειτούργημα αυτό, ο υποψήφιος πρέπει να έχει αποδείξει ηγετική ικανότητα στο δικό του σπίτι. «Πρέπει να ληφθεί υπόψη η οικογένεια του προτεινομένου για το λειτούργημα. Είναι υπάκοη; Μπορεί ο άνθρωπος να κυβερνάει το σπίτι του εντίμως; Τι χαρακτήρα έχουν τα παιδιά του; Θα τιμήσουν την επιρροή του πατέρα; Αν δεν έχει διακριτικότητα, σοφία ή δύναμη ευσέβειας στο σπίτι διευθύνοντας την οικογένειά του, αβίαστο βγαίνει το συμπέρασμα ότι η ίδια διαχείριση θα φανεί και εδώ.»⁸ Ο υποψήφιος, αν είναι παντρεμένος, πρέπει να αποδείξει ηγε-

11. Η Εκκλησία

τική ικανότητα στο σπίτι του πριν του ανατεθεί ευρύτερη ευθύνη ηγεσίας «εν τω οίκω του Θεού». (Α΄ Τιμ. γ΄15).

Λόγω της σπουδαιότητας του λειτουργήματος ο Παύλος παρήγγειλε: «Μη επίθετε χείρας ταχέως εις μηδένα.» (Α΄ Τιμ. ε΄22).

γ. Η ευθύνη και η εξουσία του πρεσβυτέρου. Ένας πρεσβύτερος πριν από όλα είναι ένας πνευματικός ηγέτης. Έχει εκλεγεί να ποιμάνει «την εκκλησίαν του Θεού». (Πράξ. κ΄28). Οι ευθύνες του περιλαμβάνουν να στηρίξει τα αδύνατα μέλη (Πράξ. κ΄35), να νουθετεί τους δύστροπους (Α΄ Θεσ. ε΄12), και να αγρυπνεί ώστε κάποιες διδαχές να μη προκαλέσουν διαιρέσεις (Πράξ. κ΄29-31). Οι πρεσβύτεροι πρέπει να αποτελούν υπόδειγμα χριστιανικού τρόπου ζωής (Εβρ. ιγ΄7, Α΄ Πέτρ. ε΄3), και να αποτελούν παράδειγμα γενναιοδωρίας (Πράξ. κ΄35).

δ. Η στάση προς τους πρεσβυτέρους. Κατά μέγα μέρος, η αποτελεσματική ηγεσία της εκκλησίας εξαρτάται από τη νομιμοφροσύνη των μελών. Ο Παύλος ενθαρρύνει τους πιστούς να σέβονται τους ηγέτες τους και να τιμούν «αυτούς εν αγάπη υπέρεκπερισσού διά το έργο αυτών». (Α΄ Θεσ. ε΄13). Και επίσης: «Οι καλώς προϊστάμενοι πρεσβύτεροι αξιόνωνται διπλής τιμής, μάλιστα όσοι κοπιάζουν εις λόγον και διδασκαλίαν.» (Α΄ Τιμ. ε΄17).

Η Γραφή κάνει σαφές την ανάγκη να σεβόμαστε την εκκλησιαστική ηγεσία: «Πείθεσθε εις τους προεστώτας σας και υπακούετε, διότι αυτοί αγρυπνούσιν υπέρ των ψυχών σας ως μέλλοντες να αποδώσωσι λόγον.» (Εβρ. ιγ΄17, Α΄ Πέτρ. ε΄5). Όταν τα μέλη δυσκολεύουν τους ιθύνοντες να επιτελέσουν τις θεόδοτες ευθύνες τους, θα έχουν δύο εμπειρίες - τη θλίψη και την έλλειψη χαράς για θεία ευημερία.

Οι πιστοί ενθαρρύνονται να τηρούν το χριστιανικό τρόπο ζωής των ηγετών. «Μιμείσθε την πίστιν, έχοντες προ όφθαλμών το αποτέλεσμα του πολιτεύματος αυτών.» (Εβρ. ιγ΄7). Δεν πρέπει να δίνουν σημασία στα κουτσομπολιά. Ο Παύλος προειδοποιεί: «Κατηγορίαν εναντίον πρεσβυτέρου

11. Η Εκκλησία

μη παραδέχου, εκτός διά στόματος δύο ή τριών μαρτύρων.» (Α΄ Τιμ. ε΄19).

2. Οι διάκονοι και οι διακόνισσες. Διάκονος σημαίνει υπηρέτης ή βοηθός. Το έργο του διακόνου θεσπίστηκε για να βοηθήσει τους αποστόλους να δοθούν ολοκληρωτικά «εν τη προσευχή και τη διακονία του λόγου». (Πράξ. ζ΄4). Αν και οι διάκονοι φρόντιζαν για τα υλικά θέματα της εκκλησίας, δραστήρια όμως έλαβαν μέρος και στο ευαγγελιστικό έργο. (Πράξ. ζ΄8, η΄5-13, 26-40).

Η γυναικεία μορφή της λέξης παρουσιάζεται στο εδάφιο Ρωμ. ις΄1.⁹ Η λέξη και η χρήση της στο εδάφιο αυτό δείχνει ότι το έργο της διακόνισσας μπορεί να καθιερώθηκε στην εκκλησία την εποχή που ο Παύλος έγραφε την προς Ρωμαίους επιστολή.¹⁰

Όπως οι πρεσβύτεροι, έτσι και οι διάκονοι εκλέγονταν από την εκκλησία με βάση τις ηθικές και πνευματικές ιδιότητες. (Α΄ Τιμ. γ΄8-13).

Η Πειθαρχία της Εκκλησίας. Ο Χριστός έδωσε στην εκκλησία την εξουσία να εξασκήσει πειθαρχία στα μέλη της και να εξασφαλίσει τις κατάλληλες αρχές για να επιτευχθεί αυτό. Περιμένει να εφαρμόσει η εκκλησία αυτές τις αρχές οποτεδήποτε χρειάζεται, για να διατηρήσει την υψηλή κλήση της να είναι «ιεράτευμα άγιον» και «έθνος άγιον». (Ματθ. ιη΄15-18, Α΄ Πέτρ. β΄5,9). Ακόμη, η εκκλησία πρέπει να κατορθώσει να πείσει τα μέλη που πλανώνται, να διορθώσουν τον τρόπο ζωής τους. Ο Χριστός επαινεί την εκκλησία της Εφέσου λέγοντας «δεν δύνασαι να υποφέρης τους κακούς» (Αποκ. β΄2), αλλά επιπλήττει τις εκκλησίες της Περγάμου και των Θυατείρων επειδή ανέχονταν τις αιρέσεις και την ανηθικότητα. (Αποκ. β΄14,15,20). Προσέξτε την ακόλουθη βιβλική συμβουλή σχετικά με την πειθαρχία:

1. Διευθέτηση ιδιωτικών αδικημάτων. Όταν ένα μέλος αδικεί ένα άλλο (Ματθ. ιη΄15-17), ο Χριστός συνιστά ο αδικούμενος να πλησιάσει τον ένοχο - το πρόβατο που παραστράτησε - και να τον πείσει να αλλάξει τη στάση του. Αν

11. Η Εκκλησία

αποτύχει, να κάνει μια δεύτερη προσπάθεια, συνοδευόμενος από έναν ή δύο αμερόληπτους μάρτυρες. Αν και αυτή η προσπάθεια αποτύχει, η υπόθεση να φερθεί στην ολομέλεια της εκκλησίας.

Αν το παραστρατημένο μέλος απορρίπτει τη σοφία και την εξουσία της εκκλησίας του Χριστού, τότε ο ίδιος αποκόπτεται από την αδελφότητα. Αποκόπτοντας από την κοινότητα τον ένοχο, η εκκλησία απλώς βεβαιώνει την κατάσταση του. Εάν, με την οδηγία του Αγίου Πνεύματος, η εκκλησία προσεκτικά ακολουθεί τη βιβλική συμβουλή, οι αποφάσεις της αναγνωρίζονται στον ουρανό. Ο Χριστός είπε: «Όσα εάν δέσητε επί της γης, θέλουσιν είσθαι δεδεμένα εν τω ουρανώ. Και όσα εάν λύσητε επί της γης, θέλουσιν είσθαι λελυμένα εν τω ουρανώ.» (Ματθ. ιη΄18).

2. Διευθέτηση δημοσίων αδικημάτων. Αν και «πάντες ήμαρτον και υστερούνται της δόξης του Θεού» (Ρωμ. γ΄23), σκανδαλώδη και στασιαστικά αδικήματα που προσάπτουν μομφή στην εκκλησία, πρέπει αμέσως να διευθετούνται με την αποκοπή του ενόχου.

Η αποκοπή και εξαλείφει το κακό - το οποίο διαφορετικά θα ενεργούσε σαν μαγιά - αποκαθιστώντας την αγνότητα στην εκκλησία, και ενεργεί ως λυτρωτικό φάρμακο για τον ένοχο. Μαθαίνοντας για μια περίπτωση γενετήσιας ανηθικότητας στην εκκλησία της Κορίνθου, ο Παύλος προτρέπει σε άμεση ενέργεια λέγοντας: «Εν τω ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, αφού συναχθήτε σεις και το εμόν πνεύμα με την δύναμιν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, να παραδώσητε τον τοιούτον εις τον Σατανάν προς όλεθρον της σαρκός, διά να σωθή το πνεύμα αυτού εν τη ημέρα του Κυρίου Ιησού. . . Καθαρίσθητε λοιπόν από της παλαιάς ζύμης.» (Α΄Κορ. ε΄4,5,7). Και παρακάτω προσθέτει: «Να μη συναστρέφησθε, εάν τις, αδελφός ονομαζόμενος, ήναι πόρνος, ή πλεονέκτης, ή ειδωλολάτρης, ή λοιδορος, ή μέθυσος, ή άρπαξ, με τον οποίον ουδέ να συντρώγητε . . . Εκβάλετε τον κακόν εκ μέσου υμών.» (Α΄Κορ. ε΄11,13).

11. Η Εκκλησία

3. Διευθέτηση με διασπαστικά άτομα. Ένα μέλος το οποίο δημιουργεί «διχοστασίες και σκάνδαλα» (Ρωμ. ις´17), «ατάκτως περιπατών», που αρνείται να υπακούσει στις βιβλικές συμβουλές, «μη συναναστρέφεσθε μετ'αυτού διά να εντραπή» για τη διαγωγή του. «Πλην μη θεωρείτε αυτόν εχθρόν, αλλά νουθετείτε ως αδελφόν.» (Β΄Θεσ. γ´6,14,15). Εάν ο «αιρετικός άνθρωπος» αρνείται να ακούσει «και δευτέραν νουθεσίαν» της εκκλησίας, τότε ας απορριφθεί, γνωρίζοντας «ότι διεφθάρη ο τοιούτος, και αμαρτάνει, ων αυτοκατάκριτος.» (Τίτ. γ´10,11).

4. Αποκατάσταση των αδικούντων. Τα μέλη της εκκλησίας δεν πρέπει να περιφρονήσουν, να αποφεύγουν, ή να αμελούν αυτούς που έχουν αποκοπεί. Μάλλον να βοηθήσουν τους αποκοπέντες για να αποκαταστήσουν τη σχέση τους με το Χριστό με τη μετάνοια και την αναγέννηση. Τα άτομα που έχουν αποκοπεί, μπορούν να αποκατασταθούν στο περιβάλλον της εκκλησίας όταν επιδείξουν επαρκή δείγματα γνήσιας μετάνοιας. (Β΄Κορ. β´6-10).

Ιδιαίτερα, μέσα από την αποκατάσταση των αμαρτωλών στην εκκλησία, αποκαλύπτεται η δύναμη, η δόξα και η χάρη του Θεού. Αυτός λαχταράει να ελευθερώσει τους αιχμαλώτους της αμαρτίας, μεταφέροντάς τους από το βασίλειο του σκότους στο βασίλειο του φωτός. Η εκκλησία του Θεού, το θέατρο του σύμπαντος (Α΄Κορ. δ´9), επιδεικνύει τη δύναμη της λυτρωτικής θυσίας του Χριστού στη ζωή ανδρών και γυναικών.

Σήμερα ο Χριστός, μέσω της εκκλησίας Του, προσκαλεί όλους να γίνουν μέρος της οικογένειάς Του, λέγοντας: «Ίσταμαι εις την θύραν και κρούω. Εάν τις ακούση της φωνής μου και ανοίξη την θύραν, θέλω εισέλθει προς αυτόν, και θέλω δειπνήσει μετ'αυτού, και αυτός μετ'εμού.» (Αποκ. γ´20).

11. Η Εκκλησία

Βιβλιογραφία και Σχόλια

1. Σχετικά με τη λέξη *church* (εκκλησία στα αγγλικά) ο Berkhof έγραψε: «Τα ονόματα Church, Kerk, Kirche δεν προέρχονται από την ελληνική λέξη *εκκλησία*, αλλά από την ελληνική λέξη *κυριακή*, που σημαίνει 'αυτό που ανήκει στον

11. Η Εκκλησία

Κύριο”. Υπογραμμίζουν το γεγονός ότι η εκκλησία είναι ιδιοκτησία του Θεού. Οι λέξεις *το κυριακόν* ή *η κυριακή* κατά πρώτον καθόριζε το χώρο όπου η Εκκλησία συγκεντρωνόταν. Αυτός ο χώρος θεωρήθηκε ότι ανήκει στον Κύριο, και από τότε ονομάστηκε *το κυριακόν*. (*Systematic Theology*, σελ. 557).

2. «Church, Nature of», *SDA Encyclopedia*, αναθεωρημένη έκδοση, σελ. 302. «Church», *SDA Bible Dictionary*, αναθεωρημένη έκδοση, σελ. 224.

3. Οι μεταφράσεις της Καινής Διαθήκης έγιναν με βάση τους κώδικες Σιναϊτικός, Αλεξανδρινός, Βατικανός και του Εφραίμ του Σύρου.

4. Κάνοντας εξαίρεση τη διδασκαλία τους για τον Ιησού, οι πιστοί της πρώτης εκκλησίας αποδέχονταν τις δδασκαλίες του Ιουδαϊσμού. Οι Ιουδαίοι και οι εξ εθνών Χριστιανοί συνέχιζαν να λατρεύουν στις συναγωγές το Σάββατο, ακούοντας την ερμηνεία της Παλαιάς Διαθήκης. (Πράξ. ιγ´42-44, ιε´13,14,21). Το σχίσμο του καταπετάσματος του ναού σημαίνει ότι οι τελετουργίες συνάντησαν την αντιτυπική εκπλήρωσή τους. Η προς Εβραίους Επιστολή προτίθεται να στρέψει τις διάνοιες των Χριστιανών από τους *τύπους* στη βαθύτερη πραγματικότητα των τύπων: τον εξιλαστήριο θάνατο του Χριστού, την ιεροσύνη Του στον ουρανό και τη σώζουσα χάρη Του. Η εποχή της Καινής Διαθήκης είναι μια μεταβατική περίοδος, και παρά το γεγονός ότι οι απόστολοι μερικές φορές συμμετείχαν στις τελετουργίες, η απόφαση της συνόδου στην Ιερουσαλήμ δείχνει ότι αντιλαμβάνονταν πως αυτές δεν έχουν καμιά σώζουσα αξία.

5. Charles E. Bradford, «What The Church Means to Me», *Adventist Review*, 20-11-1986, σελ. 15.

6. Δείτε *SDA Bible Commentary*, αναθεωρημένη έκδοση, 5ος τόμος, σελ. 432.

7. Δείτε *SDA Bible Commentary*, αναθεωρημένη έκδοση, σελ. 26,38.

8. White, *Testimonies*, 5ος τόμος, σελ. 618.

11. Η Εκκλησία

9. Διάκονος μπορεί να είναι άνδρας ή γυναίκα, και το γένος φαίνεται από το συμφραζόμενο. Αφού η Φοίβη η οποία είναι και αδελφή μας, είναι διάκονος, άρα αυτή η λέξη μπορεί να αποδίδεται και σε γυναίκα αν και είναι αρσενικό όνομα..

10. «Διακόνισσα», *SDA Bible Dictionary*, αναθεωρημένη έκδοση, σελ. 277. Στην εποχή της Καινής Διαθήκης η λέξη *διάκονος* είχε μια ευρύτερη έννοια. «Χρησιμοποιείτο ακόμη για να περιγράψει όλους εκείνους οι οποίοι πρόσφεραν υπηρεσία στην εκκλησία σε ό,τι μπορούσαν. Ο Παύλος αν και απόστολος, συχνά περιέγραφε τον εαυτό του ως διάκονο ή υπηρέτη (δείτε Α΄Κορ. γ΄5, Β΄Κορ.γ΄6, ζ΄4, ια΄23, Εφεσ. γ΄7, Κολ. α΄23), και τον Τιμόθεο ως διάκονο (δείτε Α΄Τιμ. δ΄6).» (*SDA Bible Commentary*, αναθεωρημένη έκδοση, 7ος τόμος, σελ. 300).